

Слѣдъ това Святославъ вѣржиль добръ и момцытъ си, които были готовы за всякога да умрѣтъ за господаря си. — Подиръ нѣколко часове пустынническата кѣща остангла само съ Невѣн-кинѣтъ старѣ помайчимъ и дваминъ старцы.

Но ный трѣба да оставимъ за нѣколко врѣме нашитѣ младоженцы съ надѣждъ, че Богъ не ще ги остави, но ще имъ бѣде защитникъ въ прѣсмѣдната на бойтъ, дѣто ввѣрчатъ смъртоноснытъ стрѣлы, дѣто сабѣятъ ся блѣскать като молния, дѣто конията трещать и ся трушатъ о ягкытъ щитове, дѣто човѣшката кръвь ся пролива и тече като рѣка, дѣто юнацытъ умиратъ драговошно за свойтъ славенъ царь-баща, за своето мило и свидно отечество, и ставатъ безсмъртны и славны и, — да ся завърнимъ пакъ въ столичный градъ, понеже отъ тамо починхмы нашѣтъ повѣсть, тамо трѣба и да ся свърши.

Увы!! Каква тишина въ шумѣтъ другъ пѣтъ столицѣ! Всичко глухо, всичко наскърбено! По улицытъ не ся виждаше първата навалица; освѣтъ слугытъ и старцытъ и женытъ, които съ нажлено лице ходили въ черквытъ да ся молятъ Богу за мжнѣтъ, братията и синоветъ си, дано той да отвѣрне грозѣтъ бурѣ отъ отечеството имъ, да дари побѣдѣ на своитѣ имъ и да распилѣ толпытъ на Печенѣгытъ. А добросердечныйтъ и чувствителный царь стоялъ на высокытъ палаты въ Трапезницѣ и съ нетѣрпѣние очаквалъ извѣстия отъ бойното поле. Болѣринътъ Тихомиръ всякога ся намиралъ при царя, та ся разговарялъ съ него и думалъ му: «Господарю! надѣй ся на Бога и на храбрытъ ся войскари, които ся отличаватъ отъ другытъ народы по юначеството си: страшно сѣкѣтъ сабѣтъ на нашитѣ юнацы; грѣдытъ на твоитѣ сынове сѣ по-твѣрды и отъ камѣкъ: побѣдѣтъ е была всякога вѣренъ другарь тѣхенъ.» Така, като говорѣлъ болѣринътъ, мыслялъ за доброто на отечеството — и тѣжалъ за дѣщерѣкъ си Невѣнкѣ.

Но скоро отъ кѣмъ севѣриѣ странѣ доприпикалъ скоротеча, отънѣлъ въ прахъ; той носѣлъ извѣстие отъ воеводытъ. Царьтъ нетѣрпѣливо го повикалъ въ съборѣтъ, взелъ писмото и съ растреперанѣ рѣкъ го разгѣнѣлъ. Въ него първата дума была: *побѣда*! — и той отъ радостъ извикалъ *побѣда*! — и бояритѣ извикали *побѣда*! — *Побѣда*! — народѣтъ повторилъ, и въ

Османлинтѣ ся зимали въ войнытъ отъ Нѣмцы, Маджари, Сърбы и Бѣлгары, между другытъ оржия, видѣлъ съмъ и единъ боздуганъ съ такѣвъ надписъ, това ся види да сѣ правили и другы побѣдители на гърцытъ.